

Tolv med posten

Det var knagende frost, stjerneklart vejr, blikstille. "Bums!" der slog de en potte på døren, "pjaf!" der skød de nytår ind; det var nytårsaften; nu slog klokken tolv.

"Trateratra!" dér kom posten. Den store postkaret holdt uden for byens port, den bragte tolv personer, ikke flere kunne der rummes, alle pladser var besat.

"Hurra! Hurra!" blev der sunget inde i husene, hvor folk holdt nytårsaften og just nu havde rejst sig med det fyldte glas og drak det nye års skål:

"Sundhed og helsen i det nye år!" sagde de, "en lille kone! mange penge! ende på vrøvlet!"

Ja, således ønskede man og der blev klinket og ? posten holdt for byens port med de fremmede gæster, de tolv rejsende.

Hvad var det for personer? De havde pas og rejsegods med, ja, foræringer til dig og mig og alle mennesker i byen. Hvem var de fremmede? Hvad ville de og hvad bragte de?

"Godmorgen!" sagde de til skildvagten ved porten.

"Godmorgen!" sagde han, for klokken var jo slået tolv.

"Deres navn? Deres stand?" spurgte skildvagten den, der først trådte ud af vognen.

"Se i passet!" sagde manden. "Jeg er jeg!" Det var også en hel karl, klædt i bjørneskindspels og med kanestøvler. "Jeg er den mand, hvem grumme mange sætter sit håb til. Kom i morgen, skal du få nytår! jeg kaster skillinger og dalere i grams, giver præsent, ja jeg giver baller, hele enogtredve baller, flere nætter har jeg ikke at give bort. Mine skibe er indefrosset, men der er varmt på mit kontor. Jeg er grosserer og hedder Januar. Jeg har kun regninger med mig!"

Så kom den næste, han var lystigmager, han var direktør for komedierne, maskeradeerne og al den fornøjelse der kan findes på. Hans rejsegods var en stor tønne.

"Den skal vi til fastelavn slå meget mere af end katten!" sagde han. "Jeg vil fornøje andre og mig selv med, for jeg har den korteste levetid af hele familien; jeg bliver kun otteogtyve! ja, måske skyder man en dag til; men det gør lige meget. Hurra!"

"De må ikke skrike så højt!" sagde skildvagten.

"Jo vist må jeg så!" sagde manden, "jeg er prins Karneval og rejser under navnet Februarius!"

Nu kom den tredje; han så ud som bare faste, men knejsede, for han var i familie med "de fyrretyve riddere" og var vejrprofet; men det er ikke noget fedt embede, derfor priste han fastetiden. Hans pynt var en dusk violer i knaphullet, men de var meget små.

"Marts, march!" råbte den fjerde og stødte til den tredje. "Marts, march! ind i vagten, her er punch! jeg kan lugte den!" men det var ikke sandt, han ville narre ham april, dermed begyndte den fjerde fyr. Han så ud til at være rask på det; han bestilte nok ikke meget, men holdt mange helligdage! "Op og ned er det med humøret!" sagde han, "regn og solskin, flytten ud og flytten ind! jeg er også flyttedagskommissær, jeg er bedemand, jeg kan både le og græde. Jeg har sommertøj i kufferten, men det ville være meget galt at tage det i brug. Her er jeg! til stads går jeg i silkestrømper og med muffer!"

Nu kom der en dame ud af vognen.

"Frøken Maj!" sagde hun. I sommertøj med galocher; hun havde en bøgebladegrøn silkekjole på, anemoner i håret, og hun duftede dertil sådan af skovmærker, så skildvagten måtte nyse. "Gud velsigne Dem!" sagde hun, det var hendes hilsen. Hun var nydelig! og sangerinde var hun; ikke på teatrene, men inde i skoven; ikke i teltene, nej, i den friske grønne skov gik hun og sang for sin egen fornøjelse; hun havde i sin sypose Christian Winthers "Træsnit," for de er som bøgeskoven selv, og "Smådigte af Richardt," de er ligesom skovmærker.

"Nu kommer fru, den unge frue!" råbte de inde i vognen, og så kom fru, ung og fin, stolt og nydelig. Hun var født til at holde "syvsovere," kunne man straks se. Hun gjorde gilde på den længste dag i året, for at man kunne få tid til at spise de mange retter mad; hun havde råd til at køre i egen vogn, men kom dog med posten som de andre, hun ville derved vise at hun ikke var hovmodig; alene rejste hun heller ikke, hun var fulgt af sin yngre broder Julius.

Han var vel ved magt, sommerklædt og med panamahat. Kun lidt rejsetøj førte han med, det var så besværligt i varmen. Han havde kun badehætte og svømmebukser; det er ikke meget.

Nu kom mutter, madam August, frugthandlerske i tønnevis, ejerinde af mange hyttefade, landmand i stor krinoline; hun var fed og varm, tog del i alt, gik selv

med ølbimpel til folkene ud på marken. "Æde sit brød i sit ansigts sved, skal man," sagde hun, "det står i Bibelen; bagefter kan man holde skovbal og høstgilde!" Hun var mutter.

Nu kom igen et mandfolk, maler af profession, kulørmesteren, det fik skoven at vide, bladene måtte skifte kulør, men dejligt, når han ville det; rød, gul, brun kom skoven snart til at se ud. Mester fløjtede som den sorte stær, var en flink arbejder og hang den brungrønne humleranke om sit ølkrus, det pyntede, og pynt havde han øje for. Her stod han nu med sin farvepotte, den var hele hans rejsegods.

Nu fulgte proprietæren, der tænkte på sædemåned, på jordens pløjning og behandling, ja, også lidt på jagtens fornøjelse; han havde hund og gevær, han havde nødder i sin taske, knik knak! rædsom meget gods førte han med, og en engelsk plov; han talte landøkonomisk, men man fik ikke meget at høre for hosten og hiven, ? det var November som kom.

Han havde snue, voldsom snue, så at han brugte lagen og ikke lommetørklæde, og dog skulle han følge pigerne i kondition! sagde han, men forkølelsen gik nok over, når han kom til at hugge brænde, og det ville han, for han var savskærmester for lavet. Aftnerne tilbragte han med at skære skøjter, han vidste at om ikke mange uger havde man brug for det fornøjelige skotøj.

Nu kom den sidste, den gamle morlille med ildpotten; hun frøs, men hendes øjne strålede som to klare stjerner. Hun bar en urtepotte med et lille grantræ. "Det vil jeg pleje og det vil jeg passe, så at det bliver stort til juleaften, når fra gulvet lige op til loftet, og gror med tændte lys, forgyldte æbler og udklipninger. Ildpotten varmer som en kakkelovn, jeg tager eventyrbogen op af lommen og læser højt, så at alle børnene i stuen bliver stille, men dukkerne på træet bliver levende og den lille engel af voks, øverst oppe i træet, ryster med knitterguldsvingerne, flyver fra den grønne top og kysser små og store inde i stuen, ja de fattige børn med, som står udenfor og synger julesangen om stjernen over Bethlehem!"

"Og så kan kareten køre igen!" sagde skildvagten, "nu har vi tylden. Lad en ny rejsevogn køre frem!"

"Lad først de tolv komme vel ind!" sagde kaptajnen, som havde vagt. "Én ad gangen! Passet beholder jeg; det gælder for hver, én måned; når den er omme, skal jeg skrive på det hvorledes hver har opført sig. Vær så god, hr. Januar, vil De behage at træde ind!"

Og så gik han ind. ?

? Når et år er omme skal jeg sige dig hvad de tolv har bragt dig, mig og os alle sammen. Nu ved jeg det ikke, og de ved det nok heller ikke selv, ? for det er en underlig tid vi lever i!

* * *